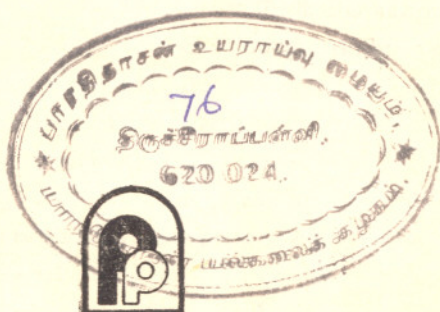

மானுடம் போற்று

(பாரதிதாசன் கட்டுரைகள்)

பாவேந்தர்

பாரதிதாசன்

பூம்புகார் பிரசுரம் பிரஸ்
63, பிராட்வே
சென்னை - 600 108

1

தமிழ்

தமிழ் பாஷைக்கு ஓர் புதிய நிகண்டு வேண்டும். நம் தாய்ப் பாஷையாகிய தமிழ் மொழியானது மராட்டி, வங்காளி பாஷைகளைப் போலச் சமீபத்தில் அதிக விருத்தியடையவில்லையென்றாலும், கேவலம் முன்னிலையிலேயே இருந்து விடவுமில்லை. மற்றப் பாஷைகளைப் பேசுபவர்களுள் அப்போதைக்கப்போது சில உத்தம புருஷர்கள் தோன்றித் தத்தம் மொழிகளைச் சீர்திருத்தியும் விருத்தி செய்தும் வருவதையே தங்கள் வாழ்நாளின் பயனென எண்ணி முன்னேற்றமடையும் மார்க்கத்தைத் தேடுகிறார்கள்.

நமது பாஷையிலோ, பண்டிதர்களும், மகா பண்டிதர்களும் நாவலர்களும், புலவர்களும், இன்னும் என்னென்னவோ பட்டங்களைத் தாமாக சூட்டிக் கொண்டவர்களும், எண்ணிக்கையில் மாத்திரம் அதிகப்பட்டுக்கொண்டு வந்தார்களே தவிர, அன்னார் பாஷை விஷயமாய் உழைத்துச் சீர்திருத்தியதை மாத்திரம் காணோம். சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சில இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பிழை சோதித்து, அக்காலத்தில் தமிழ் மொழியை மூடிக் கொண்டிருந்த இருளையொருவாறு நீக்கினார். என்றாலும், அதனைப் பின்பற்றி, அத்தொழிலை நடத்தி வரும் உத்தம புருஷர்கள் அதிகமாயில்லை. சமீபத்தில் மகாமகோபாத்தியாய உ.வே. சாமிநாதையர் பண்டை

நூல்களிற் சிலவற்றை ஆராய்ந்து அச்சிடுவித்தார்களானாலும், நம் மொழியில் அருமை பெருமைகளை நோக்க அவர் ஒருவர் செய்தது போதாதென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நூலாராய்தலும் வெளியிடுதலுமே தம் நோக்கமாகக் கொண்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் போன்ற சபைகளினால் பொது ஜனங்கள் எவ்வளவு நன்மை அடையலாமென்று எதிர் நோக்கினார்களோ அவ்வளவு நன்மையை அடைந்தார்களில்லை. மற்றும் தமிழ் மொழிக்கண் அக்கரை கொள்ளும் கடமையுடைய மடாதிபதிகளிலோ பெரும்பாலோர் வேறு வழிகளில் திரும்பி விட்டார்கள். இவ்விதம் நம் பாஷையானது தன்னை முன்னுக்குக் கொண்டுவர நாகனற்றுத் தவிக்கும் இக்காலத்தில் அரசாட்சியார் ஒரு லக்ஷ ரூபாய்ச் செலவில் தமிழில் ஓர் விரிவகராதி தயாரிக்க எண்ணங்கொண்டது. தமிழ் மக்களுக்குச் சிறிது சந்தோஷமான சமாசாரமே. ஆனாலும், அவ்வகராதி எழுதி முடிக்கும் கூட்டத்தில் தமிழில் அதிகப் பயிற்சியில்லாத சீமைப் பாதிரிகளும் சேர்ந்துள்ளதினால் அதன் நன்மையும் எதிர்பார்க்கும் அளவு உண்டாகுமாவென்று மேதாவிகள் சந்தேகிக்கிறார்கள். நம் பாஷையின் நிலைமை இவ்விதமிருக்க, அடுத்த வட பக்கத்திலுள்ள தெலுங்கர்களோ தங்கள் பாஷையைச் சீர்திருத்துமாறு போட்டி போட்டியாய்ச் சபைகளும் சங்கங்களும் ஏற்படுத்திப் பரபரப்புடன் வேலை செய்து வருகிறார்கள். அம்முயற்சியின் கண் கூடான பயனாய் இதுவரையும் அப்பாஷையில் இல்லாததான ஒரு தினசரிப் பத்திரிகை தோன்றிச் செம்மையாய் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அவர்களின் ஊக்கத்தைப் பார்த்தாவது தமிழர்கள் தங்கள் பாஷையின் விஷயத்தில் ஏதாவது கவலை கொள்ளுகிறார்களா வென்றால், அது மாத்திரமில்லை. நம் தமிழ் மொழியில் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஏற்பட்ட தொகை நூலாகிய “நிகண்டு” அதன் உற்பத்தி காலத்தில் எவ்விதம் இருந்ததுவோ அப்படியே இன்னும் இருக்கிறது. அதில் ஒரு மொழிக்கு முற்காலத்தில் இரண்டு

அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருந்தால் இப்போது அந்த வார்த்தை அரை டஜன் அர்த்தங்களில் உபயோகப்படுகிறது. இருந்தபோதிலும் அந்த அர்த்தங்களை உட்படுத்திப் புதிதாய் வேறு நூல் தயாரிக்க எண்ணினவர்கூட இல்லை. உதாரணமாக, சூடாமணியில், “ஆகவே எலியின் நாமம் ஆம் பெருச்சாளிக்கும் பேர்” என்று ஆகி என்னும் பதத்திற்கு இரண்டே அர்த்தம் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனால் இக்காலத்தில் கொப்பூம், பூனை, பன்றி, சாமரை என்னும் வேறு நான்கு அர்த்தங்களிலும் அதை வழங்குகின்றனர். துப்பு என்னும் பதத்திற்கு “துப்பரக் கூற்றந் தூய்மை துகிர் பகை அநுபவர் பேர்” என்று ஆறே பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை நெய், ஆயுதப் பொது, அறிவு, உணவு, குற்றம், சகாயம், சிவப்பு, துணைக்காரணம், பானம், பொலிவு, மிகுதி முதலிய பின்னும் பன்னிரண்டு பொருள்களிலும் வழங்குகின்றனர். உவமையுருபு அதனில் இருபத்துநான்கு சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது ஐம்பதுக்கு மேற்பட்டவை வழக்கத்திலிருக்கின்றன. இன்னும் எத்தனையோ உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டலாம். அது நிற்க, நிகண்டு நூலின் உபயோகம் தமிழர்களுக்குச் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. அதிற் பயின்று தேர்ந்தவர்களைச் சுற்றித் திரியும் அகராதியென்றே சொல்லலாம். எந்த வார்த்தைக்கு அவர்களை அர்த்தங்கேட்டாலும் புஸ்தகம் தேடித் திறந்து பார்த்துச் சொல்லும் ஜோலியில்லாமல் நின்ற நிலையிலேயே சொல்லக் கூடியவர்களாயிருப்பார்கள். நம் தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள இந்நூலை ஒப்ப மேல்நாட்டில் எந்தப் பாஷையிலும் நூல்கள் கிடையா. அவ்வளவு அருமையும் பெருமையும் பொருந்திய நிகண்டில் இப்போது புதிதாகத் தமிழ் மொழியில் சேர்ந்திருக்கும் பல திசைச் சொற்களையும் பழைய மொழிகளின் நூதன அர்த்தங்களையும் சேர்க்காமல் பண்டுள்ளது போலவே இன்னும் வைத்திருப்பது நல்லதா? நாவலர் பதிப்பித்த பிரதியில் புதிதாய் வழங்கும் அர்த்தங்களும் சிலவற்றை உரையிற் சேர்ந்திருந்தாலும்

அதனால் நிகண்டு பாடம் பண்ணுவார்க்குப் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. தவிரவும், “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல” என்ற கொள்கையோடு இலக்கண நூற்கள் வரவரப் புதுப்பிக்கப்படும்போது இந்தத் தொகை நூலையும் புதுப்பிக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா? இதைச் செய்து முடிப்பதற்கு அரசாட்சியின் தயவாவது பொருளுதவியாவது இல்லாமல் முடியாதென்பதுமில்லை. பொருட் செலவு அதிகமாகும் என்பதுமில்லை. சில தனித்தனி வித்துவான்களாவது அல்லது சபைகளாவது பிரயாசை எடுத்துக் கொள்ளுகிறதாயிருந்தால் இந்த விஷயம் திருப்தியாய் முடியக்கூடும். பிற விஷயங்களில் முன்னேற்றமடைய விரும்பும் தமிழர் தங்கள் பாஷை நூல்களைப் புதுப்பிக்காமலிருப்பது எவ்வளவு அவமானம்?

—கனக சுப்புரத்தினம்

(பாரதிதாசன்)

‘சுதேசமித்திரன்’ 26.5.1914

பக்கம் 6-7

குமரி மலர்

இதழ்: 1 மலர்: 25

டிசம்பர் 1968 பொங்கல் இதழ், சென்னை.

பெண்களின் சமத்துவம்

நம் நாட்டில் பெண்கள் நிலைமையானது மிக்க கவலைக்கிடமானது. வேர் தொடங்கி உச்சிக் கிளைவரை முழுவதும் திருத்தம் செய்ய வேண்டும். பெண்களின் கேவல நிலைமைக்கு நம்நாட்டு மூடப் பழக்க வழக்கங்களே காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும். பெண்கள் திருத்தம் அடைவதைப் பொறுத்தது - நாடு திருந்துவது.

பெண்கள் ஆடவர்களினும் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற கொள்கை பழமையானது. இந்தப் பழஞ்சாதம் முன்னேற்றங்கருதும் எவர்க்கும் ஒத்துக் கொள்ளாது; தள்ளிப்போட வேண்டும்.

ராமன் ஆட்சி நடத்திய காலத்து அந்நாட்டு மக்கள் சந்தோஷமாக இருந்தார்கள் என்று சொல்ல வந்த ஓர் கவி (ஒட்டக்கூத்தர்) “ஆயிஷையார்கள் எல்லாம் ஆணமகப் பெறுகின்றார்.” என்றான். பெண்டிர் அனைவரும் ஆண்பிள்ளைகளே பெறுகின்றார்கள் என்று இதற்கு அர்த்தம். நம்மவர் பெண்பிள்ளை பெறுதலினும் ஆண்பிள்ளை பெறுதலே சிறப்பு என்று நினைப்பதால் அந்தக் கவி அவ்வாறு சொன்னான்.

ஒருவன் செத்துப் போனதும் அவனைக் குறித்து அவன் மகன் காலமெல்லாம் ஏதேதோ கிரியைகள் செய்ய வேண்டும் என்றும், அக்கிரியைகள் செய்யப் பெண்கள் ஏற்றவர்களல்ல என்றும், நம்மில் இருக்கும் ஒரு கொள்கையால் ஆண்பிள்ளை, பெண்களினும் சிறந்தவர் என்று மதிப்பது வழக்கம்.

செத்துப் போனவனைக் குறித்து மகன் எது செய்தும் பயனில்லை என்றும், பயன் உண்டு என்றால் மகன் செய்வதை மகள் செய்தாலும் குற்றமில்லையென்றும் நம்மவர் எண்ணும் வரைக்கும் ஆடவர் - பெண்கள் சமத்துவம் உண்டாகாது.

மகன்தான் சொத்துக்குரியவன்; மேலும் தந்தைக்குப் பின் உள்ள கிழவிகளைக் காப்பாற்றத் தக்கவன் என்னும் இக் கொள்கையோவெனில் பழங்காலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வியில்லாமல் அவர்களை மரக்கட்டைகளாக்கி வந்ததின் பயனாய் ஏற்பட்டது. மகள் சொத்துக்குரியவன் ஆகும் நிலையை நாம் உண்டாக்க வேண்டும். இதனால் கிழவிகள் கௌரவமாகக் காப்பாற்றப் படுவீர்கள்.

எந்தப் பெற்றோரும் மகனுக்குக் கல்வி தேடும் அதனை அக்கரையை மகனுக்குக் கல்வி தேடுவதில் செலுத்துவதில்லை.

மகன் கல்வி கற்றால் பணம் சம்பாதிப்பான் என்று மாத்திரம் நினைக்கிறார்கள். மகள் கல்வி கற்றும் சம்பாதிக்க முடியும். அன்றியும் கல்வி கற்பது பணம் சம்பாதிக்க மட்டுமா? அறிவு பெறுவதற்கே கல்வி கற்பது. பெண்கள் கல்வி கற்றால் அறிவு பெற்றுத் திகழ்வார்கள்; வாழ்க்கைத் துணையாவார்கள். மேலும் அறிவுடையவள் பிள்ளையைப் பெறுவாள்; பண்படுத்தாத நிலத்தில் விழல்தான் முளையும்)- கோரைதான்.

“ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமை என்றும் எண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்; வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணை பூட்டி வைப்போம் என்ற விந்தை மனிதர் தலைகவிழ்ந்தார்.”-பாரதியார்.

ஆண்களைப் பெற்றால் தன் பேரைச் சொல்லுவான் என்று தந்தை சொல்லுவது வழக்கம். அதாவது மகனைக் கண்டுதான் இவன் இன்னார் குமாரன் அல்லவா என்று பிறர் நினைப்பார்களாம்! இது - மகள் ஒரு

வனுக்கு மனைவி ஆனபின் அவள் அவனுக்கு அடிமைப் பட்டு வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடக்க வேண்டும்; அவள் பிறரைப் பார்த்தாலும் பிறரோடு பேசுதலும் குற்றம் என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்ததிலிருந்து உண்டாயிற்று.

பெண்டிர்களிடம் ஆடவர் நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும். வைத்தால் ஆடவரை நம்பிய பெண்களை அவ்வாடவர் மோசம் செய்து திரியும், அவ்வளவு பெண்கள் தம்மை நம்பிய புருஷர்களை மோசம் செய்யமாட்டார்கள். ஏனெனில் வாழ்க்கையில் ஆடவர்களைவிடப் பெண்களுக்கே பொறுப்பும் நல்லெண்ணமும் அதிகம்.)

ஆம்! ஆம்! பெண்கள்தான் படித்து அங்கவஸ்திரம் போட்டுக் கொண்டு வெளியூர் சென்று புரட்டிவிடப் போகிறார்களா என்று அடிக்கடி நம் நாட்டவர் கேட்பதுண்டு. நாமும் ஆம், ஆம் ஆடவர் மாத்திரம் படித்து அங்கவஸ்திரம் போட்டுக் கொண்டு வெளியூர்போய் புரட்டியதன் பயனாய் அதுவும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய்ப் புரட்டியதன் பயனாய் இன்று இந்தியர் என்றால் காறியுமிழாத பிற நாட்டினர் உண்டா என்று கேட்கிறோம்.

மற்றும் சமர்த்தில்லாத ஒருவனைப் பெண்ணுக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்வதை இந்தியாவில் மாத்திரம்தான் கேட்க முடியும். மற்ற நாட்டினர் பெண்களும் சமர்த்துள்ளவர்கள் என்பதைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். 'பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினிற் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்; எட்டும் அறிவினிற் ஆணுக்கு இங்கே பெண் இளைப்பில்லை காண்!' என்று கும்மியடி என்னும் பாரதி வாக்கு இங்கு நினைவிற்கு வருகிறது. வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத விடாமுயற்சி அன்பு முதலிய குணங்களை ஆடவர்களிலும் பெண்களிடமே அதிகரித்திருக்கக் காணலாம்.

நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்று நான்கு குணங்களும் பெண்கள் உடையவர்கள் என்றும், உடையவர்களாய் இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்றும் நம் சாத்திரம் கூறும். அதாவது — பெண்கள் வெட்கப்படுகிறவர்கள். வெட்கப்பட்டே தீர வேண்டுமாம். பெண்கள் அறிவில்லாதவர்கள்; அறிவிருந்தாலும் இல்லாதவர்களாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டுமாம் பெண்கள் அச்சம் உடையவர்கள்; அச்சம் இல்லாத இடத்தும் அஞ்ச வேண்டுமாம். பெண்கள் (பயிர்ப்பு) அசுத்தமுடையவர்கள், அசுத்தமற்றபோதும் அசுத்தமுடையவர்களாய்ப் பாவித்து அவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டுமாம்.

இப்படிச் சொல்லும் நமது பழஞ்சாத்திரங்கள் சமூகத்திற்கு இரண்டுவிதத் தீமைகள் புரிகின்றன. தற்காலம் முன்னேற்றமுறாத பெண்களைக் கிணற்றில் தள்ளிச் சௌக்யப்படுத்தச் சொல்லுகின்றன. தற்காலம் அறிதில் கவிகளாகவும் நீதிபதிகளாகவும் நியாயவாதிகளாகவும் வெளிவந்துள்ள பெண்மணிகளையும் பின்னே தள்ளி அவர்களின் பதவிகளையும் பறிமுதல் செய்யச் சொல்லுகின்றன.

“மாட்டையடித்து வசக்கித் தொழுவினில் மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே, வீட்டினில் எம்மிடம் காட்டவந்தார் — அதை வெட்டி விட்டோமென்று கும்மியடி” (பாரதி)

சமூகம் முன்னேற முயல்வது இயற்கை; சாத்திரங்கள் பின்னே இழுக்கின்றன. இதை நினைக்கையில் ராம ராஜ்யம் ஆண் பிள்ளைகளையே பெற்றது. உண்மையாயிருந்து தொலைந்திருந்தால் அதன் பயனாய்ப் பெண்களே இல்லாமற் போக, அதன் பயனாய் இந்தச் சமூகமே மண்ணுக்குள் மறைந்து போயிருக்கும். தொல்லை யற்ற பாடு!

பெண்கள் துணையின்றி வாழ முடியாத ஆடவர்கள் சொல்வதையும் கவனிப்போம். அவர்கள் என்ன சொல்லு

கிறார்கள் என்றால், ஆடவர் துணையின்றிப் பெண்கள் வாழ முடியாதாம்.)

இன்னும், மாதப் பூப்பு- கருப்பச் சுகை முதலிய அசந்தர்ப்பங்கள் பெண்கட்கு இருப்பதால் அவர்கள் ஆண்களோடு சமமாவது எப்படி என்று கேட்கலாம். அப்படிக்கேட்க இங்கு நாம் பெண்களே ஆண்கள் என்று சொல்லவில்லையே.

அச்சுக் கூடத்தின் எழுத்துப் பெட்டிகளில் ஓர் ஒன்றும் (1) மற்றோர் ஒன்றும் (1) சேர்த்து பதினொன்று (11) என்பதை உண்டாக்குகின்றன. மற்ற நேரங்களில் இந்த இரண்டு ஒன்றுகளும் வேறு வேலைக்கு உபயோகப்படக் கூடாதா? இரண்டு ஒன்றும் இவ்வாறு உபயோகப்படுவதில் சமம்தானே? அதுமாலவே ஒரு வனும் ஒருத்தியும் சேர்ந்து பிள்ளைகளைப் பெறுகிறார்கள். மற்ற நேரங்களில் உலக காரியங்களில் சமமாகி உழைக்கட்டும், உழைக்க முடியும் என்கிறோம்; ஆணே பெண் என்று சொல்ல வரவேயில்லை.

பழஞ்சாத்திரங்கள் சமூக முற்போக்கிற்குத் தடையாய் இருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகளை வழி கூட்டியனுப்பிப் புதியன தேடிக்கொள்வோம் என்றால் முடியாது என்பர். சாத்திரப்படி நடவாதவரும் நடந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதுண்டு. சாத்திரம் என்பது முக்காலே மூன்று வீசம் ஒழிந்தது. மிகுதி வீசமும் ஒழிந்து தானே ஆகவேண்டும். சீக்கிரம் தள்ளித் தொலைத்தால் காலம் மிச்சமாகுமே என்றால் அதுவும் முடியாது. ஆனால் சிறைக்குள் இருப்பவனுக்குத் தகப்பனுடைய திவசம் ஞாபகம் வந்ததுபோல் நிர்ப்பந்த காலத்தில் சாத்திரம் அடியோடு பறக்கும் என்பது மெய். நூணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்புகளைப் பெண்கள் தலையில் முதன் முதல் ஏற்றிய ஒருவனையும் அக்காலத்து அரசன் கழுவிப் போட்டிருந்தால் இன்றைக்கு அந்த நான்கும் கடவுள் சொன்ன வேதக் கருத்தாக இரா. ஒத்துவராத சாத்திரங்

களை அடியோடு தள்ளப் பெரியதொரு நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பின்னென்ன! நாம் இப்போது கிடுகிடு வென்று வாழ்கின்றோமோ? நாம் சிறையில் கிடக்கின்றோம். அதிலும் சா.உக் கூடிய நிலை. பெண்கட்கு இந்திய சமூகம் சமத்வ நிலையை உண்டாக்கி வேண்டுமானால் சமூகத்தின் கண்ணும் கருத்தும் அந்த வேலை முடியுமட்டும் மற்றொன்றில் செல்லக்கூடாது.

இச்சமூகமானது இந்நாள் மட்டும் தனது கண்ணையும் கருத்தையும் வைகுண்டத்திலும் கைலாயத்திலும் செலுத்திப் பரமசிவனையும், மகா விஷ்ணுவையும் பக்தரை ரட்சிக்கப் பூலோகத்தில் அடிக்கடி அழைத்த தன் பயனாகக் கொழும்புத் துறைமுகம் நிறைய இந்திய மக்கள் நின்று கொண்டு அக்கரையில் சாப்பாட்டை நோக்குகின்றனர். (பெண்களின் சமத்துவத்தில் சமூகம் முழுவதும் கவனம் செலுத்தித்தான் பார்க்கட்டுமே. ஆனால் வாயளவல் மாத்திரம் கோட்டை கட்டக் கூடாது.)

பெண்கட்குச் சமத்வம் தேடுவது கஷ்டசாத்யந்தான். அதன்பயன் தெரிந்தால் நடந்துவிடக் கூடியது; பெண்களை ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்குவது மாத்திரம் மிக்க எளிது. நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்ற நாலு சுவர்களையுடைய சிறைக்குள் அவர்களைத் தள்ளிவிட்டால் போதுமா?

பெண்களைப் பெற்றோர் அப்பெண்கள் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படும் வரைக்கும் தங்களுக்கு அடிமை என்கிறார்கள். தாங்கள் போடும் சாப்பாட்டைத்தான் அப்பெண்கள் சாப்பிட வேண்டும். தாங்கள் தரும் உடைகளைத்தான் அப்பெண்கள் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அதிகம் கேட்கக்கூடாது. இவ்விஷயத்தில் அடிமைகள் அல்லவென்று சொல்லவில்லை. அப்பெண்களின் ஜீவிய காலம் வரைக்கும் உதவியாயிருக்கும் மாப்பிள்ளை தேடுவதிலும் பெற்றோர் மாத்திரமே அதிகாரம் உடையவர்கள் என்பது சரியன்று. அதுவும் தங்களின் ஏகபோக

இஷ்டம் என்று அவர்கள் நினைப்பதால்தான் தங்கள் பெண்களை மூன்று நான்கு வயதிலேயே தங்களுக்குச் சரியென்று சொல்லக் கூடிய நொண்டிக்கோ நொள்ளைக்கோ கிழவனுக்கோ விற்று விடுகிறார்கள். அல்லது இனாமாகக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இதனால்தான் அந்தக் கணவன் அந்தப் பெண்மணியைத் தனக்கு அடிமையென்று சொல்லச் சாத்தியப் படுகிறது. புல் ஆனாலும் புருஷன்; கல் ஆனாலும் கணவன் என்பது டழமொழியாம். அறிவுடைய பெண் தன் புருஷன் அடிமுட்டாள் எனினும் அவன் சொல்லுகிறபடியே அவள் கேட்க வேண்டும். மறுத்துப் பேசினால் உலகு நகைக்குமாம்.

பால்ய மணம் மிக்க நல்லது என்று சொல்லுபவர்களைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் பேச முடியாது. அவர்கள் மிக்க பெரியோர்கள்; தாங்கள் பெற்ற பெண்களிடத்தும் பற்று அற்ற பரம யோகிகள்.

பருவ மணம் செய்யும் இயல்புள்ள பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண்ணுக்கு நல்ல ஆஸ்தி தேடுவதிலும், பணக்கார மாப்பிள்ளை தேடுவதிலும் செலுத்தும் கவனத்தை அவள் ஊமையாகாதிருக்கச் செலுத்தினால் நலமாகும். பருவமடையும் தருணத்தும் அடைந்த பிறகும் பெண் தாய் தந்தையரிடம் தனது உள்ளக்கிடக்கைகளை வெளியிட்டுச் சொல்லும்படி சிறுவயது முதலே பழக்கி வர வேண்டும். இதுவே பெண்ணுக்குப் பெற்றோர் செய்ய வேண்டியவைகளிற் ப்ரதானம் ஆகும். எந்தப் பெண் பெற்றோரிடம் தன் ஆசைகளைத் தெரிவிக்க வில்லையோ அவள் தன் வாழ்நாளில் துன்பத்தையே அனுபவிக்க நேரும். உள்ளக் கருத்தைத் தானே வெளியிடாத பெண்ணைப் பெற்றோரும் முனைந்து அவள் உள்ளத்தைத் தடவ வேண்டும்.

இப்படிச் செய்தால் மாத்திரம் போதாது. பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண்களைச் செவிடுகளாகவும், குருடுகளாகவும் ஆக்கக் கூடாது.

பருவப்பெண்கள் வெளியில் உலாவவும் எல்லாரோடும் கலந்து பேசவும் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். இதனால் அபாயம் ஏற்பட்டு விடும் என்பவர்கள் உள்ளே அடைத்து வைப்பதால் அபாயம் ஏற்படுவதில்லையா என்பதையும் மற்றும் அதிலுள்ள கஷ்டங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். பருவ மாதர்கள் வெளியிற் போகும் வழக்கம் கிராமங்களில் இன்றைக்கும் உண்டு. அதனால் அங்கு முழுகிப் போனது ஒன்றுமில்லை.

ஏறக்குறைய பதினான்கு வயதில் ஒரு பெண் பருவ மடைவதாய் வைத்தாலும் அதற்குள் அப்பெண் படிக்கும் படிப்பு அறிவு விருத்திக்குப் போதுமா? பெண்களை மறைத்து வைப்பவர்கள் அப்பெண்கள் விஷயத்தில் வெளியாரைக் கவனிக்கக் கூப்பிடுகிறவர்களாகவே ஆகிறார்கள். அடைபட்டுக் கிடக்கும் பருவப் பெண்தான் அடைபட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் தேடுவதன் மூலமாகக் கேட்டுக்குரிய எண்ணங்களை அடையவும் கூடும்.

மகன் விவாகம் ஆகியும் படிப்பதுண்டு; அதுபோல் மகளும் பருவமடைந்த பின்னும் விவாகமான பின்னும் படிக்க ஏன் இடங்கொடுக்கக் கூடாது?

குழந்தைக் கலியாணம் தீர்ந்து பருவப் பெண்ணைப் படிப்பிலும் வெளியிற் சஞ்சரிப்பதிலும் ஆண்பிள்ளைகள் போலவே நடந்து கொள்ளும் நிலையேற்பட்டால் பெண் ஒருத்திதானே தனக்குப் பிடித்த ஒருவனைக் குறிப்பிடும் நிலைமையும் உண்டாகும்.

உருப்படாத ஆசாமிகளை மாப்பிள்ளைகளாக்கப் பெற்றோர்கட்கு அப்போது மனமும் வராது. இந்தப் பொறுப்பும் பெற்றோரை விடும். அவள் தான் தேடிக்கொண்ட கணவன் சகிதம் குடும்பத்தைப் பொறுப்புடன் நடத்துவாள்; அவள் காலமெல்லாம் தன் பெற்றோர் தகாதவனைத் தனக்குத் தேடினார்கள் என்று பழிக்கவும் இடமிராது.

நடப்பது இப்படி அன்று; அறிவற்ற பெண் அவள். பருவமடைந்ததும் வீடு அவளுக்கு சிறைச்சாலை. தன் நினைப்பை எவரிடத்தும் சொல்லுவதில்லை. காதற் கனவுகள் தோன்றிய நெஞ்சிலேயே மறைய வேண்டும். இந்த நிலையில் பெற்றோர்கள் அவளுக்கு நகை போடுவதாலும் பலகாரம் செய்து கொடுப்பதாலும் அவள் திருப்தி அடைந்து விட்டதாக முட்டாள்தனமாக நினைக்கிறார்கள். அப்போதும் அவள் சின்னஞ்சிறு பெண் என்றுதான் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அந்தப் பெண்ணின் தாய் அறிந்திருந்தும் அவள் அறியாததுபோல் இருந்து வருவதுண்டு.

கன்னிகை ஒருத்தி சிற்றின்பம் வேம்பு என்னினும் கைக்கொள்வள் பக்குவத்தே என்பதையும் மெய் என்று நினைப்பதில்லை. பிறகு மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வீடு தேடி வந்தால் கலியாணப் பேச்சு நடக்கும். பெண்ணின் தகப்பனுக்கு சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளை அமைவது மெய். அழகற்றவனை அழகன் என்றும், அறிவற்றவனை அறிவுடையவன் என்றும் தீயவனை நல்லவன் என்றும் பெற்றோர் சந்தர்ப்பமானது நிச்சயிக்க வைப்பதுண்டு. கலியாண அத்தியாயத்தில் பெண்ணிடம் மாப்பிள்ளையைக் காட்டுவதென்பதே கிடையாது. நாகரிகம் பழுத்தவர்களாய்த் தம்மை நினைத்திருப்பவர்கள் மாப்பிள்ளை ஒருவனை ஜாடையாகப் பெண்ணுக்குக் காட்டி, 'எந்த மாப்பிள்ளை தேவை? உன் இஷ்டம் எப்படி?' என்று கேட்பதும் உண்டு. பெண்ணிடம் காட்டப்பட்டவன் ஒருவன் தானே! அதில் அவள் பொறுக்கி எடுப்பது எப்படியோ! எல்லாக் கஷ்டத்தையும் அவள் விழுங்கிக் கொண்டு அவள் நாணி நகைப்பாள். பிறகு கூலி பார்ப்பனன் கலியாணம் முடிப்பான். குடும்பம் நடக்க ஆரம்பிக்கும். ஒன்று ஒருபுறம் நடக்கும்; மற்றொன்று மூலை வாரும்.

சில சமயங்களில் பெண்ணுக்குத் தக்க பிரியமுள்ள மாப்பிள்ளையும் அமைவதுண்டு. மாப்பிள்ளையின் தந்தை காசு மாலை போடாத காரணத்தால் அந்த மாப்

பிள்ளை தவறி விடவும் கூடும். பின் காசுமாலை போடும் முட்டாளுக்குப் பெண் முடியும்.

தான் பெற்றெடுத்த பெண்ணை - தன் வண்டியை இழுக்கும் மாட்டுக்கோ தன்னைச் சுமக்கும் குதிரைக்கோ மனிதன்போல் இருப்பதால் ஓர் குரங்கிற்கோ தகப்பன் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதில்லையே! தவிர பொருந்தா மணம் திருந்தாத நாட்டில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது.

இந்நிலையை கவனிக்கும்போது பெண்களுக்கு இந்நாடு புண்ணிய பூமி என்பதில் தடையில்லை. பின் னென்ன? ஒரு பெண்ணை எவனிடம் ஒப்பித்தாலும் அவனிடம் அவள் அடங்கிச் சீக்கிரம் ப்ராணத்தபாகும் செய்கிறாள். அது புண்ணியந்தானே.

இனி ஆறு மனைவியிடம் இன்பம் அனுபவித்த ஒரு புருஷன், அந்த ஆறாவது மனைவியை இழந்து ஏழாவது கலியாணத்திற்குப் பெண் தேடுவான்; அவனுக்கு ஒரு கணவனிடம் இன்பம் அனுபவித்த பெண்ணையோ அதுவும் அனுபவியாத பால்ய விதவையையோ மணம் செய்து கொடுக்க இச்சமூகச் சட்டம் இடங்கொடுக்கவில்லை. சாகுமட்டும் மனிதனுக்கு பெண்ணின்பம் வேண்டும். பருவமடைந்ததும் புருஷனை இழந்த புதுப்பெண்ணுக்கோ புருஷ இன்பம் தேவையிராதா? இந்த பாரத தேசத்தில்தான் தருமம் நான்கு பாதத்தில் நடந்து கொண்டேயிருக்கிறது. கணவனை இழந்த பெண்ணை மறுமணம் செய்துகொடுத்துக் கண்ணாரக் கண்டு களிக்கும் பெற்றோர்கள் வாழும் தேசத்தில் பெண்கள் எல்லாரும் விபச்சாரிகள் என்பது வாழத் தெரியாத இந்தியன் கருத்து.

“எத்தனை பேர்.....”

“எத்தனை பேர் பற்றி இழுத்த இதழ்” என்னும் இவ்வரிகள் பட்டினத்தடிகள் என்பவர் சொல்லியது. இதைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இப்பாட்டின் கருத்தின்படி உலகப்

பெண்கள் அனைவரும் பல ஜன்மங்களில் பல பேரை மணந்த விதவைகள்தாம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்கள் அந்த விதவைகட்கு ஒருவனை மணம் முடித்து — அவன் இறந்தால் இன்னொருவனை மணம் முடிக்க ஏன் மறுக்க வேண்டும்?

யுத்த காலத்தில் ஒரே முறையில் பல லக்ஷம் யுத்த வீரர்களைப் பறிகொடுத்த நாடுகள் பல உண்டு. அந்நாடுகள் எல்லாம் கணவன் இறந்தபின் அவள் வேறு ஒருவனை மணக்கக் கூடாது என்ற உன்னதக் கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் வேடிக்கையாக இருந்திருக்கும். அடுத்த யுத்தத்திற்கு அந்நாடுகள் புதுவைக் குசப்பாளயத்து மண் பொம்மைகளைத்தான் யுத்த வீரர்களாக அனுமதிக்க வேண்டும்.

இனி, அக்காலத்தே சுயமரியாதை ஒளிபெற்ற ஆடவர் சிலர் கலப்பு மணம் புரிந்து கொள்ளத் தாமே முன்வருவது போல் தன் மகள் வேறாகிய சாதிக்காரனையும் அவன் வீவேகத்தைக் கருதி அவனை மணந்து கொள்ளப் பெண்களும் தாமாக முன்வர வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சமூகம் ஆதரவுகாட்ட வேண்டும். ஒரு கலப்பு மணத்தால் இரண்டு குடும்பம் தம் மூடத்தனமாகிய ஜாதிக் கொள்கையினின்று விடுபடுகின்றன. நாட்டின் சமத்துவத்திற்கும், ஆடவர் பெண்டிர் சமத்துவத்திற்கும் கலப்புமணம் ஏற்ற வழியாகும்.

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம். வைய வாழ்வு தன்னிலெந்த வகையிலும் நமக்குளே; தாதரென்ற நிலைமைமாறி ஆண்களோடு பெண்களும்; சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே”

(பாரதி)

புதுவை முரசு, 17-11-1930.

முழக்கம் 1 ஓச்சு: 2

முத்
நிசு

கடவுளைத் திட்டவில்லை;

கடவுள் பேரால் நடக்கும்

ஆபாசங்களையே வெறுக்கின்றோம்

‘பார்ப்பனன் உயர்ந்தவர்கள்’—இந்தக் கடிவாயி லிருந்துதான் இந்திய சமூகம் முழுதும் விஷம் பரவிற்று. அதன் பயனாகத்தான் இன்றைய தவிப்புநிலை யேற் பட்டது. மக்கள் அனைவரும் சமம் என்ற நிலையை உண் டாக்க முயலும்போது பார்ப்பனன் உயர்ந்தவன் என்ற ஆபாசக் கூச்சல் கிளம்பாமலிருக்கட்டும் என்று பார்ப் பனனிடம் சொன்னால் அவன் ஓகோ பார்ப்பனன் உயர்ந் தவன் என்பது கடவுள் கருத்தல்லவா என்று கூறுகிறார். இது கடவுள் கருத்தாக இருக்குமா? இப்படி ஒரு கட வுள் கருதியிருப்பாரா? கருதியிருப்பார் எனில் நாங்கள் அப் படிப்பட்ட கடவுளை வெறுக்கிறோம்.

இல்லை, இல்லை. பார்ப்பனன் தன் சுயநலத்திற் காகப் புளுகி-அதைக் கடவுளின் தலைமேல் வைத்து விட்டான் என்றால் அந்த நல்ல கடவுளுக்குச் சுயமரி யாதைக்காரர் ஆயிரம் நமஸ்காரம் அனுப்புகிறார்கள் தரகர் தசுணை கேட்காதிருந்தால்.

இந்தியர் வறுமைப் பிணிக்குக் காரணம் என்ன? சொந்த ஆட்சி இல்லை. ஏன்? ஒற்றுமை இழப்பு. ஒற் றுமை ஏற்படுத்த என்ன தடை? பாதம் வைத்த தான் உயர்ந்தது என்று இந்த நாட்டாரெல்லாம் னும் கொண்டால் ஒத்துப் போகலாம் என்று பாதநாமக் தக் சொல்லுகிறான். மொட்டை நாமக்காரனுக்கு உகப்

துக்கு மொட்டை நாமம் சாத்த யோசனை. அன்பே சிவம். ஆகையால் உலகத்திற்குச் சிவமே கடவுளாக இருக்க முடியும் என்று சைவன் பல்லைக் கடிக்கிறான். அர்த்தம் நாஸ்தி, கிருகம் நாஸ்தி என்று வேதாந்தி துவக்கிவிடுகிறான். கிறிஸ்து வேதம் சத்ய வேதம் என்று கிறிஸ்தவர்கள் மற்றவர்களைக் கூப்பிடுகிறார்கள். மகம்மதியர் மற்றவர்களெல்லாம் காபீர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று அவர்களை மீட்க முயலுகிறார்கள். புத்த மதத்தை சார்ந்தவரும் ஒரு பக்கம் கோணிக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் எத்தனையோ கூட்டம்! இதில் ஒருவனுக்குள்ள அறிவு ஆண்மைகளை மற்றவன் ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை. ஓயாத சண்டை! ஓயாத வழக்கு! ஓயாத தர்க்கம்!

எல்லாவற்றையும் நீக்கிப் போட்டு அனைவரும் ஒருவழிப்படலாகாதா என்றால் தங்கள் தங்கள் மதங்களின் பெருமை சொல்லி அளக்க வருகிறார்கள். அதெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டுமே என்றால், 'கூடாது. அவை கடவுள் அவதார புருஷராகவும் தூதராகவும் பூலோகத்தில் வந்து சொன்னதல்லவா' என்கிறார்கள். சமூகம் ஒற்றுமைப்படாதபடியும் சண்டையிட்டுத் தொல்லை அனுபவிக்கும்படியுமா கடவுள் சொல்லியிருப்பார் என்பது சுயமரியாதைக்காரர் கேள்வி. சொல்லித்தான் இருப்பார் என்றால் அவர் கடவுளா? அப்படிப்பட்ட கடவுளைச் சுயமரியாதைக்காரர் வெறுக்கிறார்கள்.

இல்லை, இல்லை. அந்தக் காலத்தில் மக்களின் அறிவுக்குத் தக்கபடி கடவுள் மதம் போதித்தார். இக்காலத்திலும் அவற்றிற்காக அவர் சண்டை இட்டுக் கொள்ளச் சொல்லவில்லை யென்றால் அந்த நல்ல கடவுளுக்குச் சுயமரியாதைக்காரர் நமஸ்காரம் சொல்லுகிறார்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே.

ஆரூரில் பிறந்தால் முத்தி, அம்பலத்தில் காண முத்தி, காசியில் இறக்க முத்தி, திருவண்ணாமலையை நினைக்க முத்தி - இவ்விதம் தருவதாக அவ்வவ் விடங்களில்

உட்கார்ந்து கொண்டு ஜனங்களை அழைக்கிறார் சிவ பெருமான். இந்த இடமட்டுமல்ல. லக்ஷக்கணக்கான இடங்களில் அச்சிவபெருமான் பலபல உருவங்களோடு பலபல பேர்களோடு பலபல விளம்பரங்கள் மூலம் அழைக்கிறார்.

அவருடைய பெண்டாட்டிகளும் அப்படியே. பலபல இடங்களில் பலபல நாமங்களுடன் அடியார்களை எதிர்பார்க்கிறார்கள். பிள்ளைகளும் அப்படியே. அப்பன் பிள்ளைகள் தவிர, இவர்களின் வைப்பாட்டிகளும் அப்படியே. இவர்களுடைய அடியார்கள் நாயன்மார்களும் கடவுள் என்ற நிலையை அடைந்து அன்பர்களை அழைத்தபடி ஆலயங்களில் அமர்ந்துள்ளார்கள். இவையெல்லாம் நாம் கற்பனையாகச் சொன்னதன்று. ஒவ்வொன்றிற்கும் சாத்திரம், ஆதாரங்கள் உண்டு. பக்த கோடிகளின் தினசரி அநுஷ்டானங்கள் கண்ணெதிரில் உண்டு.

இதுவரையில் சிவபெருமான் வகையார்கள் விஷயம் தீர்ந்தது. இரண்டாவது விஷ்ணுமூர்த்தி வகையாரும் அப்படியே. இவ்விருவகையார் கோயில்களிலும் சமயக் குரவர் ஆழ்வாராதியரால் பாடல் பெற்றவை உயர்வு. பாடல் பெறாத கோயில்கள் சில அடிகள் சில அங்குலம் தாழ்வு. இன்னும் காளி, மாரி, வீரி, காத்தான், ஐயனார், காட்டேரி, வீரன், மாடன் சங்கிலி கறுப்பன், கன்னி, முனி, பாவாடை, காத்தவராயன், நொண்டி, துலுக்கன், புட்ளாயி, இரிசன், வேம்படியான், மாவடியான், காமன், முத்தால் ராவுத்தன், மதுரை வீரன் இவர்கள் கோயில் பலபல. இனிக் கிறிஸ்தவர் கோயில்கள், மாதாக் கோயில்கள், சேசுநாதர் கோயில்கள், இருதய ஆண்டவர் கோயில்கள், அந்தோனியார் கோயில்கள், ஐந்து காயவரம் பெற்ற பிரான்சிஸ் கோயில்கள், சூசையப்பர் கோயில்கள், சவேரியார் கோயில்கள், முகம்மதியர் பள்ளி வாசல்கள் பெரும்பான்மை மக்களின் மதக்கோயில்களைக் குறிப்பிட்டேன். சிறுபான்மை மக்களின் மதக் கோயில்களும் உண்டு. ஒவ்வொரு கோயிலில் உள்ள விக்ரகங்களும் சிலை

களும் ஜோதிகளும் அபார சக்தியுடையவையென்று சொல்லப்படுகிறது. பல்லாண்டாக இவைகள் இந்திய மக்களால் போற்றப்படுகின்றன. இச்சாமிகளிலோ முத்திகொடுப்பவையுண்டு. சக்தி கொடுப்பவையுண்டு. பாபம் தீர்ப்பவையுண்டு. எதிரிகளை அழிப்பவையுண்டு. கனவில் வந்து போவன உண்டு. எதிரில் வந்து பேசுவன உண்டு. கல்லைப் பொன்னாக்கியவையுண்டு. சூரியனைக் கண்டித்தவையுண்டு. சந்திரனைப் பல் உடைத்தவையுண்டு. உலகத்தை யுண்டாக்கியவையுண்டு. காத்து வருபவை உண்டு. விழுங்குபவையுண்டு. வேல் பிடித்தவையுண்டு. தண்டாயுதம் பிடித்தவையுண்டு. இச்சாமிகட்கெல்லாம் இந்நாள் மட்டும் இந்தியர் செய்துவந்த பூசனைகட்குக் குறைவா? திருவிழாக்களில் குறைவா? பிள்ளைக்குப் பால் வாங்கிக் கொடுப்பதில் தவறினாலும் இந்தக் கடவுள்கட்குப் பாணைப் பாலால் அபிஷேகம் செய்யாமல் இருந்ததில்லை. இப்படியெல்லாம் இந்தியர் நடத்தி வந்திருக்க இந்தியர் மாத்திரம் இன்றைக்கு இக்கதிக்கு உள்ளாவானேன்? மற்ற நாடுகளில் எல்லாம் சுதந்தரத்துவம் பறக்க நம் நாட்டில் மாத்திரம் அடிமைப்பள்ளம் இருப்பானேன்? மற்ற நாடுகள் எல்லாம் இன்புற்றிருக்க நாம் மாத்திரம் துன்புற்றிருப்பானேன்? நாம் ஒற்றுமையற்றிருப்பானேன்? நாம் காலமெல்லாம் நெல்லிக்காய் மூட்டையாவானேன்? நாம் சிந்தனா சக்தியின்றிச் சொந்தவுழைப்பில் நம்பிக்கையின்றிப் பிறநாட்டினர்களால் காரியுமிழப்படுவானேன்? நமது கோயிற் கடவுள்கள் இப்படிச் செய்யுமா? செய்யும் என்றால் அவை கடவுள்களா? இப்படிப்பட்ட கடவுள்களைச் சுயமரியாதைக்காரர்கள் வெறுக்கிறார்கள்.

இல்லை, இல்லை. கடவுள் ஒன்று. அது மனிதரின் முட்டாள் தனத்திற்கெல்லாம் பொறுப்பாளியல்ல. அந்த ஒரு கடவுள் இப்படியெல்லாம் மனிதரிடம் காசையெதிர்பார்த்துக் காசுக்காகக் கருணை விற்கக் கோயிலில் கடை போடவில்லை யென்று சொன்னால் அந்த ஒரு கடவுளைச் சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஏதுகிறார்கள் ஒழிந்த நேரத்தில்.

இதனால் சுபமரியாதைக்காரர்கள் கடவுளைத் திட்டவில்லை என்பதையும், கடவுள் பேரால் நடைபெறும் ஆபாசங்களையே ஒழிக்க எண்ணுகிறார்கள் என்பதையும் கடவுளைக் காப்பாற்றும் பெரியார்களிடம் வணக்கமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் அப்பெரியோர்களைச் சில சந்தேகம் கேட்க எண்ணுகிறோம். யாராவது அந்த அசல் கடவுளையே திட்டினாலும் நீங்கள் அதற்காக அவர்கள்மேல் வருந்தலாமா? வருந்துவோம் எனில் எதற்காக? சர்வ ஜீவர்களையும் அவர் காத்து ரக்ஷிப்பதால் சகலரிடமும் உமக்கு அன்பு உண்டுபோலும். உம்கண் எதிரே உம்மைப்போல் மனிதன் - உம் அண்டையிலுள்ள மனிதன் கட்டத்துணியின்றி மானமிழந்து நடக்கும்போது உங்கள் மேல் வேஷ்டியைக் கொடுப்பதில் இத்தனை வேகத்தைக் காணோமே. அவ்விடத்தில் உங்கள் ரோசத்தைக் காணோமே.

ஏ, கடவுளுக்குப் பரிந்து பேசும் மூடர்களே! நீங்கள் காணாத கடவுளுக்காகக் காட்டும் பரிவின் வேகத்தைக் கண்ணெதிரில் காணும் உங்கள் போன்ற எளிய மக்களிடத்தில் காட்டாமலிருக்கிறீர்களே-உங்கட்கு மானமில்லை; வெட்கமில்லை; அறிவில்லை.

புதுவை முரசு, 22-12-1930.

ஜாதி ஆபத்து எம்டன் கப்பல் வரவு

மகாயுத்த ஆரம்ப காலத்தில் புதுவைத் துறைமுகத்தில் எம்டன் என்னும் செர்மனிக் கப்பல் வந்ததற்காகப் புதுவை வாசிகளில் ஏழைகளும் பணக்காரருமாகப் பல பேர்கள் குடும்ப சகிதம் மேற்கில் பத்துப் பதினைந்து மைல் தூரமுள்ள கிராமங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். அதிலொரு கிராமம் கூனிச்சம்பட்டு. கூனிச்சம்பட்டுக் கிராமத்தார் தங்களுரை நோக்கி அஞ்சி ஓடிவரும் புதுவை வாசிகளை வரவேற்று, அவர்கள் தங்கிச் சமையல் செய்து கொள்ளத் தாங்கள் வசிக்கும் வீடுகளிலேயே இடம் கொடுத்தனர். கூனிச்சம்பட்டுக் கிராமத்தார் தம்மை நாடிவந்தவர்கள் அனைவரும் மொத்தத்தில் பட்டினவாசிகள் என்று கருதினார்களேயன்றி அவர்களில் இவர் இன்ன ஜாதி என்பதை நினைக்கவில்லை. பட்டினவாசிகளும் தங்களுக்குத் தங்க இடம் கொடுத்தவர்களும் இன்னவர் இன்ன ஜாதி என்பதை அலசிப் பார்த்துத் தத்தமக்கு ஏற்ற ஜாதிக்காரர் வீட்டில் தங்கினதாகவும் சொல்லமுடியாது. எனவே கூனிச்சம்பட்டில் புதுவை வாசிகள் தங்கியிருந்த வரைக்கும் தமது ஜாதிப் பைத்தியத்தினின்று நீங்கிச் சமத்துவ வாழ்வு வாழ்ந்தனர். வாசகர்கட்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கட்டும்; புதுவை வாசிகள் இரண்டொருநாள் கூனிச்சம்பட்டியில் சமத்துவ மாயிருக்க ஜெர்மனிக் கப்பல் புதுவைத் துறைமுகத்துக்கு வரவேண்டியிருந்தது!

அக் கப்பல் மறுநாள் போய்விட்டது! போய்விட்ட செய்தி கூனிச்சம்பட்டிலிருந்த புதுவை வாசிகளுக்கு நிச்சயப்

பட்டது. கூனிச்சம் பட்டிலும், அதன் அண்டைக் கிராமங்களிலும் சத்த வண்டிகள் தயாராயின. ஒரு ரெட்டிமார் வீதி. அவ்வீதியில் புதுவைக் குடும்பம் பத்துக்குமேல் தங்கியிருந்தன. அக்குடும்பங்களில் ஒரு குடும்பம் மிக்க தாழ்ந்த சாதி. பக்கத்து வீட்டில் இறங்கியிருந்த குடும்பம் உயர்ந்த ஜாதி. அதன் பக்கத்தில் நடுத்தரம். எதிர்த்த வீட்டில் தங்கியிருந்ததோ கொஞ்சம் சுமார். புதுச்சேரி வேளாளக் கிழவி ஒருத்தி—ஜெர்மனியான் கப்பல் வந்தாலும் வந்தது! இந்த இடத்தில் கீழ்ச்சாதி—மேல்ஜாதி என்று இல்லாமல் எல்லாரோடும் சரிசமானமாய் இருக்க நேரிட்டது என்று சொன்னாள்.

பக்கத்து வீட்டில் நின்றிருந்த கீழ்ச்சாதி புதுவைப் பெண்ணின் காதில் இது விழுந்தது; அப்பெண், 'ஏன் முதலியார் வீட்டம்மா! அந்தக் கீழ்ச்சாதி நேற்று நினை பில்லாமல் போனதென்ன? இன்றைக்குத்தான் நினைப்பு வந்தது என்றால் உங்கள் மேல்ஜாதிப் பெருமையைச் சொல்லிக் கொள்ளாதிருந்தால் முழுகிப் போவது ஒன்று மில்லையே' என்றாள். இதுதான் சொன்னாள். கிழவிக்கு வந்தது கோபம்.

தாழ்ந்த ஜாதியின் வர்ணனை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்த ஜாதிக்கே உரிமையென்று பல செயல்கள் வெளிவந்தன. தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண் திகைத்தாள். அவளுக்குத் திட்டத் தெரியாது. நாணமும் பொறுக்க முடியவில்லை. கண்ணீர் விட்டாள். ஆனால் அவள் புருஷன் புதுவைக்கு போகச் சத்தவண்டியோடு வந்து விட்டான். இதைக் கேள்விப்பட்டான். நன்றாகக் கிழவியை திட்டினான். கிழவியின் மருகரான முதலியார் உள்ளே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தவர் காதில் கேட்டது. அவரும் வந்து தாழ்ந்த ஜாதி ஆண்பிள்ளையை எதிர்த்தார். அத்தண்டையில் அவரின் காரியக்காரனும் முதலியாருக்கு உதவி செய்தான். மேலும் தாழ்ந்த ஜாதிப்பாடல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தடிகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. விஷயம் பரவிற்று. உள்ளூர்த் தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர்களும் அங்கு நெருங்கினார்

கள். மேல் ஜாதியாரும் நெருங்கினார்கள். இரண்டு நிமிஷத்தில் இருபக்கத்திலும் பத்துப் பேர்கள் வீதம் நின்று, ஆயுதங்களைச் சுழற்றினார்கள். அடுத்த இரண்டாவது நிமிஷம் நூறுபேர் வீதம் இருதரப்பிலும் சேர்ந்தார்கள். அதற்குமேல் உயர்ஜாதிக்காரருக்குக் கூட்டம் சேரவில்லை. எதிரிகளின் தொகை அதிகப்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. முடிவு: 20 பேருக்கு ஆபத்தான காயம். ஒருவன் இறந்தான்; 15 பேருக்குக் கைமுறிவு, கால்முறிவு! கூனிச்சம்பட்டில் ஆஸ்பத்திரி ஏது? புதுவை ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி வண்டிகள் வரிசையாக நோயாளிகளையும் சொந்தக் காரர்களையும் ஏற்றிப் போய்க் கொண்டிருந்தன. வழியில் என்ன விஷயமென்று கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல வெட்கமாயிருந்தது.

வெட்கக்கேடு. ஜெர்மனியின் அக்ரமமான சண்டைக் கப்பலுக்குத் தப்பித்துக் கொள்ளுவது சாத்தியம். ஆனால், மனு வகுத்த ஜாதி என்னும் அக்ரமத்திற்குத் தப்பி உயிர் பிழைப்பது முடியவில்லை.

—புதுவை முரசு, 12-1-1931

குழந்தை இந்தியா

பிரஞ்சு - இந்திய சர்க்கார் பாடசாலைகளில் ஒரு பாடசாலை. விளையாட்டு மணி அடித்தது. பிள்ளைகள் அனைவரும் விளையாடும் இடத்தையடைந்தார்கள். ஒவ்வொரு வகுப்புப் பிள்ளைகளும் ஒவ்வொருவித விளையாட்டு-ஆரம்ப வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு ஏறினது ஏழு வயது. அவர்களில் பெண்களும் ஆண்களும் கலந்திருந்தனர். அவர்கள் தமது விளையாட்டு நேரத்தில் மணல் வீடு கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

அதற்குள் ஒருவன் சொல்லுகிறான்:-

“வாத்தியார் சற்று நேரத்திற்குமுன் நமக்கு இந்தியா படம் எழுதிக் காட்டினாரே! அதில் ஊர்கள் எழுதினாரே! ஊர்களில் தெருக்கள் அமைத்தாரே! தெருக்களில் வீடுகள் கட்டினாரே! அதுபோல் போட்டு அதற்குள் நாம் விளையாடலாம். பெரியதாய் ஓர் இந்தியா கிழிக்க வேண்டும். (மணலில் எழுத வேண்டும்)

இதற்கு எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். கோடுகள் கிழித்தார்கள். ‘குழந்தை இந்தியா’ நிர்மாணிக்கப் பட்டது. எல்லாரும் குழந்தை இந்தியாவில் குடியேறினார்கள். அதில் அவர்கள் குடியேறுமுன் அவர்கட்கு அசல் இந்தியர் என்றல்லவா பெயர்? அந்த அசல் இந்தியர் 40 பேராவார்கள். அவர்களில் பிராமணர், வேளாளர், நாயகர், நாயுடுகார், பறையர் முதலிய ஜாதிப் பிள்ளைகளும், கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர் முதலிய பிள்ளைகளும் கலப்பு. அசல் இந்தியாவின் குறிப்பில் கண்ட பெயர்

களே இவை. குழந்தை இந்தியாவில் குடிபோன குழந்தைகளின் அகத்திலும் புறத்திலும் இந்தக் தாறுபடி ஒன்று மில்லை. குழந்தை இந்தியர் உள்ளம் அனைத்தும் ஒன்றே ஒன்று. பேதமில்லை. கபடமில்லை.

குடியேறிய குழந்தைகள் தங்கள் நாட்டில் பாடசாலை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆசிரியர் நியமித்தார்கள். தான்யம் விளைவித்தார்கள். வியாபாரம் நடத்துவித்தார்கள். குடும்பம் நடந்தது.

ஒருவன் சொல்லுகிறான்:- ‘எல்லாம் ஆயின. போலீஸ் ஏற்படுத்தவில்லையே!’

அதற்குப் பதில்:- ‘போலீஸ் ஏற்படுத்த வேண்டாம். போலீஸ் ஏற்படுத்தினால் திருட ஏற்பட வேண்டிய தாயிருக்கும்.’

போலீஸ் ஏற்பாடு நின்றுவிட்டது.

குழந்தை இந்திய சமுதாயம் அழகு பெற நடந்து கொண்டிருந்தது. மணியடிக்கும் சமயம். குழந்தை இந்தியர், அசல் இந்தியாவில் நுழையும் சமயம்.

ஏ, அசல் இந்தியாவின் உயர்ந்தவர்களே! சீக்கிரம் வாருங்கள்! இதோ பாருங்கள் உங்கள் குழந்தைகளை! அவர்கள் தாழ்ந்தவர் என்று நீங்கள் சொல்லுகின்ற பிள்ளைகளிடம் சேர்ந்து விளையாடுகின்றனர். இந்துமதத் தவரே! உங்கள் குரோதப்புத்தி, அற்பத்தனம், மதவெறி ஒன்றையும் குழந்தைகளிடம் நீங்கள் பார்க்க முடியவில்லை.

ஏ, விஷ்ணுவே! நீதான் உன் தொண்டர் பெற்ற பிள்ளைகளின் உள்ளத்தைத் தீண்டி அவர்களைப் பேதப்படுத்த முடியுமா? சிவபெருமானே, கிறிஸ்து நாதரே, முகம் மது நபியே, பிள்ளைகளின் நெஞ்சைப் பேதப்படுத்த உம் மால் முடியுமா? பரிசுத்த உள்ளம்! இன்ப வாழ்வு.

—புதுவை அரசு, 19.1.1931

6

பொருக்கு மணிகள்

(கிறுக்கன் பொருக்கியது)

“சைவ சமயம் தொன்மையிற் சிறந்து விளங்குதலைக் கொண்டு அதனைப் போற்ற வேண்டுமென்று வலியுறுத்துவது அறிவுடைமையாகாது. மேன்மக்கள் தொன்மையைக் கருதி ஒன்றைக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள்; புதுமை கருதி ஒன்றைத் தள்ளவும் மாட்டார்கள். அவர்கள் ஒன்றை அறிவால் அளந்து ஆராய்ந்து அதன் உண்மை காணவே முயல்வார்கள். ஆராய்ச்சிக்கு அருகதையாக நிற்பது தொன்மையதாயினுமாக; புதுமையதாயினுமாக. வேண்டற்பாலது ஒன்றே! அது பொருளுண்மை.”

—திரு. வி. கல்யாணசுந்தரம்

“புராணங்கள் என்பன இறைவன் தன் வரம்பில் ஆற்றலையும் தன்னை நினைத்துருகும் அடியாரைக் காத்ததற்கு அவன் செய்த அருட்டிறங்களையும் உயர்ந்த அறிவு இல்லாப் பொதுமக்கட்கு உணர்த்தல் வேண்டி இரக்கமுள்ள சான்றோரால் கட்டி வைக்கப்பட்ட பழைய கதைகளை உடையனவாகும்.”

—சுவாமி வேதாசலம்

“இந்து மதத்தில் குறிப்பிட்ட கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் கிடையாது. நீ இந்துவாக இருந்து கொண்டே நாஸ்திகனாகக் கூட இருக்கலாம். ஒரு ஹிந்து எந்தக் கொள்கையையும் பின்பற்றலாம்.”

—சத்யேந்திரநாத், டர்கூர் I.C.S.

“தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொருவனுடைய பேரவாவெல்லாம், தன்னை ஒரு பிராமணனாக அல்லது பிரமணனைப்போல் இருப்பவனாகப் பிறர் மதிக்க வேண்டும் என்பதே யாகும்.”

(1911ஆவது ஆண்டின் ஜனசங்கியை ரிப்போர்ட்)

“வேண்டாததனவும் விலக்கக் கூடியனவும் தாங்களாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டனவுமான பல்வேறு சுயங்கிருதா அநர்த்தங்களால் ஹிந்துக்கள் கஷ்டப்படுவது போல, இப்பேருலகில் வேறு யாருமே கஷ்டப்படவில்லை”

—ராஜா சர். டி. மாதவராவ்

“ஹிந்துக்களின் தற்கால நிலைமையைக் கவனித்துப் பார்த்தால் தாறுமாறாகச் சீர்குலைந்து அலங்கோலப்பட்டு, இடிந்து பாழாகக் கிடக்கும் ஹிந்து மதம் என்னும் பழங்கோட்டையை அங்கே சிறிது இங்கே சிறிதாக எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தி முட்டுக் கொடுத்துப் பழுது பார்த்தாலும் பயன்படாதென்பதும், நாம் முன்னுக்கு வர வேண்டுமானால் ஹிந்து மதத்தின் புராதன அஸ்திவாரங்களை மூடிக் கொண்டிருக்கும் யாவற்றையுமே தயவு தாட்சண்யமின்றி வெட்டித் தள்ளி ஒதுக்கிவிட்டு, நமது தற்கால அவசியத்திற்கும் உபயோகத்துக்கும் ஏற்றதாக, சாதாரணமான புதுக் கட்டடம் ஒன்று கட்டுவதே உத்தமம் என்றும் தோன்றுகிறது.”

—டாக்டர் சர். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர்

“விளக்கும் நிருபணத்தோடு இயேசு வந்த பொழுது ...’ என்று குர்-ஆன் 42, -(59)ல் காணப்படுகிறது. இயேசு நாதரை அனுப்பியவரும் கடவுளாயின், அவர் ஏன் பிறகு குர்-ஆனை- பைபிலுக்கு மாறான நூலை அருள வேண்டும்? பைபிலும் குர்ஆனும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரான கொள்கைகளையுடையதாயிருப்பதால் இரண்டும் தெய்வ நூல்களாகா?”

—சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி

“இந்துக்களில் பெரும்பான்மையோர் வைதீகர்கள்; சமய சமூக ஆசாரங்களெல்லாம் வைதீகர்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தழுவியே உருப்பெற்றிருக்கின்றன. ஆகவே இந்தியாவில் காணப்படும் சமய சமூக ஊழல்களுக்கெல்லாம் இந்து மதமே மூலகாரணமாகும்.”

—மிஸ். மேயோ

“நீங்கள் பன்றிகளையும் நாய்களையும் உங்கள் வீட்டில் கட்டி வளர்க்கிறீர்கள். பாப விமோசனத்திற்காகப் பசு மூத்திரமும் சாணமும் கலந்த பஞ்ச கவ்வியம் குடிக்கின்றீர்கள்; ஆனால் ஒரு ஆதி திராவிடனைத் தொடுவதற்குப் பயப்படுகிறீர்கள்.”

—ராவ் பகதூர், எம்.ஸி. ராஜா

“இந்தத் துரதிர்ஷ்ட நாட்டிலே எல்லாச் சமுதாய ஊழல்களுக்கும் மதம் ஆதரவளிக்கிறது”

—ஸ்ரீமதி டாக்டர் முத்துலட்சுமி

“இந்திய விடுதலைக்கு முக்கியமான தேவை என்ன? முதலாவதாக நமது குறைபாடுகளை நாம் சரிவர உணர்ந்து விசால மனதுடன் ஒப்புக் கொள்ளப் பழக வேண்டும்; இரண்டாவதாக அவைகளை நீக்க நமக்கு உண்மையான ஆத்திரம் உண்டாக வேண்டும்; நமது குறைபாடுகளை மறைத்து வைப்பதால்தீங்கேயொழிய நன்மை கிடையாது.”

—ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி

“பைபில் தேவ வாக்காய் இருக்க முடியாது; ஏனெனில் அதில் முன்னுக்குப் பின் முரணான விஷயங்களும், பகுத்தறிவுக்கு விரோதமான விஷயங்களும், பூகோளம், விஞ்ஞான சாஸ்திரம், இயற்கைப் பொருள் சாஸ்திரம், பொருள் நூல் சாஸ்திரம், மனோதத்துவ சாஸ்திரம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களின் உண்மைக்கு மாறுபட்டதும் ஒவ்வாததுமான விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன.”

—ராபர்ட் ஜி. இங்கர்சால்

—புதுவை முரசு, 9.2.1931, பக்கம் 15-16.

சனியனை வணங்குவது சரியா?

(கிறுக்கன் கூறுவது)

சனியன் என்பவர் யார்? அவருடைய டீட்டி என்ன? என்பதை முதலில் விசாரிப்போம். சனியன் என்பவர் இந்து மதத்திலுள்ள கடவுளர்களில் ஒருவரென்றும் அவருடைய வேலைகள் மக்களைக் கஷ்ட நஷ்டங்களில் ஈடுபடும்படி செய்வதென்றும், அவர் 'பிடியாத' ஆணை பெண்ணோ உலகில்—ஏன்! கடவுளர்களில்கூட ஒருவருமில்ர் என்றும் ஆத்திகப் பேர்வழிகளும் அநேக புராணங்களும் சொல்லு கிறார்கள் - சொல்லுகின்றன. அந்தச் சனியனைப் பற்றி அநேக சமாச்சாரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா விஷ யங்களையும் விரிவாகக் கூற வேண்டுவது அவசியம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. எனவே இரண்டொரு விஷயங் களைப் பற்றி மட்டும் சொல்லுதல் சாலும். (ஓ! சாலும்) என்ற மொழி தெலுங்கு மொழி; அதைக் கூறியதற்குத் தமிழ் மொழிப் பண்டிதர்கள் சண்டைக்கு வந்து விட லாம். எனவே 'வாபஸ்' பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்!

அரிச்சந்திரன் என்பவரை முன்னொரு காலத்தில் 'கனம் சனியன்' (லேசானவரல்ல) பிடித்து ராஜ்ஜியம், மனைவி, பிள்ளை முதலியவர்களை எல்லாம் இழக்கும் படி செய்து, கிட்டி மாட்டவும், புலையனுக்கு அடிமையாக இருந்து சுடலை காக்கவும், தன் பிள்ளையைப் பாம்பு தீண்டி இறக்கவும், தன் மனைவியைத் தன் கரத்தால் வெட்டவும், தன் மனைவியை விற்கவும் இன்னும் பல துன்பங்களை அனுபவிக்கவுமாக அந்த 'சனீஸ்வரன்' திருக்

கருணை பாலித்தாராம். 'ஹிஸ்கோலி எனஸ்' (கோலி நோஸ் என்று நணர்கள் தப்பாக எண்ணிவிடாதீர்கள்!) ஸ்ரீஇராமன் அவர்களைக் காட்டில் பதினான்கு வருட காலம் வனவாசம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்ததும், அவருருடைய மனைவியாகிய -சே! அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, லோக மாதாவாகிய ஜானகியை இராவணன் என்ற 'ராட்சதன்' 'அடித்துக் கொண்டு செல்லும்படி'ச் செய்ததும் அந்தச் சனியன்தானாம்! அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் நிறைந்திருக்கும் ஈஸ்வரனைப் பிச்சை யெடுத்துப் புசிக்கும்படி செய்ததும், செருப்படி கல்லடி மலரடி வில்லடி முதலிய 'பூசைகளை'ப் பெறும்படி செய்ததும், நஞ்சைப் புசிக்கும்படி செய்ததும் அந்தக் கருங்கடவுளாகிய சனியன்தானாம்! இந்திரனுக்கு ஆயிரம் யோனிகள் உண்டாகும்படி செய்தது சனியன்தானாம்! ஆறுமுகக் கடவுளை வேங்கைமரமாகச் செய்ததும் சனியன்தானாம்! இன்னும் சனியன் செய்த 'திருவிளையாடல்'களைப் பற்றிய செய்திகள் புராணங்களில் எவ்வளவோ மிளிர்கின்றன. நான் ஏற்கனவே கூறியபடி அதிகம் கூறல் அநாவசியம் என விட்டுவிட்டு மேற்செல்கிறேன்.

“இந்தக் கொடுமையை எங்கே சொல்லி முறையிடுவதடி, தங்கச்சி!” எனச் சில பெண்கள் கூறிக்கொள்வதுண்டு. அதைப் போல நானும் சொல்ல வாயெடுத்தேன்.....எடுத்தேனா! ஆம். வாயெடுத்துக் கூறுவதற்குள் சே! சே!! அப்படிச் சொல்லிக் கொள்வது பெண்களல்லவா! என்ற எண்ணம் உண்டாகிக் கூறவிடாமல் 'பிரேக்' போட்டுவிட்டது. என்ன வேடிக்கை பாருங்கள். 'சனியன்' ஒரு கடவுளாம்!' அவர் கடவுளார்களைக்கூடத் துன்புறுத்துவாராம். அதிலும் தன்னைப் படைத்த பெரிய கடவுளைக்கூட அல்லல் அனுபவிக்கும்படி செய்வாராம். எனக்கு நினைக்க நினைக்க சிரிப்புதான் பொங்குகிறது! ஆ! ஆ!! ஆ!!! ஹீ! ஹீ!! ஹீ!!!

எதைப் பற்றியோ கூறவ1தவன் என்கெங்கெல்லாமோ சுற்றிவிட்டேன்! அதற்காக நண்பர்கள் வருந்தினா

லும் சரி, மகிழ்ந்தாலும் சரி, இனி எடுத்துக் கொண்ட—
 இல்லை இல்லை! சொல்லவந்த, அட இழவே! எழுத
 வந்த — சீ! சீ!! சனியனே!.....ஆம்! ஆம்!! ‘சனியனை
 வணங்குவது சரியா?’ என்பதைப் பற்றி உங்கள் பார்
 வைக்கு — அதுவுமில்லாவிட்டால் செவிக்கு என் கருத்தைத்
 தெரிவிக்கிறேன்!

‘சனி ஈஸ்வரன்’ தொழில் மக்களைக் கெடுப்பதாகும்
 என்று ஆத்திக அன்பர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறார்
 கள். அப்படியிருந்தால் சனியனை வணங்குவது என்பது
 கசாபுக் கடைக்காரனிடத்தில் ஆடு தன்னை ஒப்புக்
 கொடுப்பதைப் போலவும் திருடன் தலையாரி வீட்டில்
 ஒளிந்து கொள்ள முயல்வதைப் போலவுமே யாகின்ற
 தல்லவா?’ ‘குழந்தையும் சாமியும் கொண்டாடுமிடத்தில்’
 என்பது ஒரு பழமொழி. சாமியை மக்கள் விரும்பிக்
 கொண்டாடினால்தான் அந்த மக்களிடத்தில் இருப்பார்
 என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே சனியனை விரும்பிக்
 கொண்டாடினால்தான் அவர் மக்களைக் கெடுக்க வரு
 வார். அவரை மதியாமலும் வணங்காமலும் விட்டுவிட்
 டால் அவர் வரமாட்டாரல்லவா? மக்களைத் துன்புறுத்
 தும் சனியனை வணங்குவது மடமையும் பகுத்தறிவற்ற
 தன்மையுமே யாகும். ஆகவே சனியனைக் கண்ட கண்ட
 இடத்திலெல்லாம் சாணி கரைத்த அபிஷேகத்தாலும்
 ‘ஆயிரக்காலி’யாலும் விரட்டி விரட்டி — மூச்சுத்
 திணறத் திணற அடிப்பதன் மூலமாக ‘சனியன் கடாட்ச’த்தி
 னின்று விடுபடலாம். அதை உணர்ந்து நடவாமல் எண்
 ணெயையும் எள்ளையுங் கொண்டு அவரைப் பூசித்துக்
 கொண்டு திரிவது அவரை வலிய வீட்டுக்கு அழைப்பதே
 ஆகுமன்றோ? (ஒரு சிறு சந்தேகம்)! எண்ணெய் என்
 றால் என்—நெய் என்பதே பொருள் என்று பண்டிதர்கள்
 கூறுவார்கள். அப்படியானால் என்னையும் சனியீஸ்வர
 னுக்குப் படைப்பது தப்பாகாதா?

ஆகவே என் அபிப்பிராயம் இப்படியிருக்கும்போது
 ‘சனியன்’ என்னைப் ‘பிடிக்க’ முடியுமா? என நான்

லும் சரி, மகிழ்ந்தாலும் சரி, இனி எடுத்துக் கொண்ட— இல்லை இல்லை! சொல்லவந்த, அட இழவே! எழுத வந்த — சீ! சீ!! சனியனே!.....ஆம்! ஆம்!! ‘சனியனை வணங்குவது சரியா?’ என்பதைப் பற்றி உங்கள் பார்வைக்கு — அதுவுமில்லாவிட்டால் செவிக்கு என் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்!

‘சனி ஈஸ்வரன்’ தொழில் மக்களைக் கெடுப்பதாகும் என்று ஆத்திக அன்பர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறார்கள். அப்படியிருந்தால் சனியனை வணங்குவது என்பது கசாபுக் கடைக்காரனிடத்தில் ஆடு தன்னை ஒப்புக் கொடுப்பதைப் போலவும் திருடன் தலையாரி வீட்டில் ஒளிந்து கொள்ள முயல்வதைப் போலவுமே யாகின்றதல்லவா? ‘குழந்தையும் சாமியும் கொண்டாடுமிடத்தில்’ என்பது ஒரு பழமொழி. சாமியை மக்கள் விரும்பிக் கொண்டாடினால்தான் அந்த மக்களிடத்தில் இருப்பார் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே சனியனை விரும்பிக் கொண்டாடினால்தான் அவர் மக்களைக் கெடுக்க வருவார். அவரை மதியாமலும் வணங்காமலும் விட்டுவிட்டால் அவர் வரமாட்டாரல்லவா? மக்களைத் துன்புறுத்தும் சனியனை வணங்குவது மடமையும் பகுத்தறிவற்ற தன்மையுமே யாகும். ஆகவே சனியனைக் கண்ட கண்ட இடத்திலெல்லாம் சாணி கரைத்த அபிஷேகத்தாலும் ‘ஆயிரக்காலி’யாலும் விரட்டி விரட்டி — மூச்சுத் திணறத் திணற அடிப்பதன் மூலமாக ‘சனியன் கடாட்ச’த்தினின்று விடுபடலாம். அதை உணர்ந்து நடவாமல் எண்ணெயையும் எள்ளையுங் கொண்டு அவரைப் பூசித்துக் கொண்டு திரிவது அவரை வலிய வீட்டுக்கு அழைப்பதே ஆகும்ன்றோ? (ஒரு சிறு சந்தேகம்)! எண்ணெய் என்றால் என்—நெய் என்பதே பொருள் என்று பண்டிதர்கள் கூறுவார்கள். அப்படியானால் என்னையும் சனியீஸ்வரனுக்குப் படைப்பது தப்பாகாதா?

ஆகவே என் அபிப்பிராயம் இப்படியிருக்கும்போது ‘சனியன்’ என்னைப் ‘பிடிக்க’ முடியுமா? என நான்

கடாவுகிறேன். சனியன் என ஒரு கடவுள் இல்லை என்பதே கிறுக்கனின் பிரத்தியேக நம்பிக்கை. ஒருக்கால் சனியன் இருந்தாலும், நான் சனியனைப் போற்றுபவனல்லனாதலால், சனியன் என்னிடத்தில் 'வாலாட்ட' முடியாது! 'சனியன்' மட்டுமல்ல, சிவன், விஷ்ணு, ஆறுமுகன், யானைமுகன், சோணையன், கறுப்பன், இருளன், ஆண்டவன், 'அல்லா' என்று கூறப்படுகின்ற எந்தக் கடவுளையும் நான் ஒரு சிறிதும் மதிப்பவனல்லன். எனவே எந்தச் சாமியும் என்னிடத்தில் 'பல்லை யிளித்துக்கொண்டு' நெருங்கவோ, யோகக்ஷேமம் விசாரிக்கவோ வர முடியாது, முடியாது, முடியாது என்று இதன் மூலமாகப் பறையறைந்து முடிக்கிறேன். ஆ! ஆ!! ஆ!!!

—புதுவை முரசு, 16-2-1931, பக்கம் 5-6

*

சில சமயங்களில் எளியவனை வலியவன் நலிவு செய்யும்போது அந்த எளியவன் ஒன்றும் பேசாதிருக்க ஆக்கிணையிடுவதாக அடே! ஊழ், ஆழ் என்றால் உதைப்பேன் என்பதுண்டு. இதனால் ஊழ் என்ற வார்த்தை நம்மவர் அதிகமாய்ச் சொல்லி வருவது விளங்கும். எடுத்ததற்கெல்லாம் ஊழ் என்பது நம்மவரின் பலநாள் வழக்கம் போலும்!

அன்றியும் ஊழ் என்ற வார்த்தை பழந்தமிழ் நூற்களிலும் காணப்படுகிறது. நூற்களில் வழங்கிய ஊழ் வழக்கிலும் உண்டு. ஊழ் என்பது முன்னென்மத்தில் செய்த வினைப்பயன் என்ற பொருளில் வழங்குவது. ஆனால் இப்படிப் பொருள்படுவது இடையில் சிலரால் பொருத்தப்பட்டதே. ஊழ் என்பதன் சொந்த அர்த்தம் ‘கடைசி’ என்பதே யாகும். ஊழ்-ஊழி-ஊழிக் காலம் என்பவற்றில் கடைசி யென்பதே பெறப்படுவது காண்க.

—புதுவை முரசு, 16-2-1931

வெண்ணெய் வாழைதான்

சட்டாண் பிள்ளைச் சண்முகம் எனது பாடசாலை நண்பர். நான் ஒருநாள் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். அப்போது அவர் தமது வீட்டுக்குப் புறத்திலிருந்த தோட்டத்தில் இருந்தார். நான் வந்தது அவருக்குத் தெரிந்தது. என்னை அவர் தோட்டத்திற்கு அழைத்துப் போனார். மரம், செடி, கொடிகள் தோட்டத்தில் அடர்ந்திருந்தன. நான் அவைகளைச் சுற்றிப் பார்த்து வரும்போது நண்பர் என்னை ஓர் இடத்தில் நிறுத்திக் கீழ்வருமாறு சொன்னார்:—

பழம் ஒன்று முக்கால் முழநீள மிருக்கும்; பச்சை நாடாணை ஒத்த நிறம், வாட்டம். அதை வாழைப்பழ மென்றே சொல்வதற்கில்லை. அதன் தோலை உரித்துக் கீழே போட்டபின் கையில் வெண்ணெய்தான் மீதியிருக்கும். அந்த உரித்த பழத்தைச் சுடு சோற்றில் போட்டால் உருகிவிடும். இனிப்பில் தேன்; ஒருவித நறுமணம்!”

பழுத்திருப்பதை நண்பர் அடுக்குப் பானையிலிருந்து எடுத்து வரப்போகிறார் என்றுதான் நான் நினைத்தேன். அவர் ‘அந்த மரந்தான் இது’, என்று தரையைக் காட்டினார். நான் தரையை குனிந்து பார்த்தேன். அகலத்தில் மாவிலையையும் நிகளத்தில் பலா இலையையும் ஒத்த ஐந்தாறு வாழையிலைகள் தரையோடு தரையாய் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. இதுதானா வெண்ணெய் வாழைமரம்!

“என்ன நண்பரே! இதுதானா குலை தள்ளிற்று? அதுவும் பழுத்ததா? நீரும் தின்றீரா?” என்று கேட்டேன்.

சண்முகம் சிரித்தார். “வாழையைப் பற்றி நான் சொன்ன தில் ஒன்றும் பொய்யில்லை; ஆனால் வளர வேண்டும். பழம்தர வேண்டும்” என்று கேலி பேசினார்.

அந்த வெண்ணெய் வாழையைச் சண்முகம் சுண்ணாம்புக் கற்களுள்ள தரையில் நட்டிருந்தார். அதனால் அதை நட்டு ஒரு வருஷம் ஆகியும் அது வளரவில்லை. அதை நட்டபோது வேறிடத்தில் நட்ட வாழைகள் நல்ல பலன் கொடுக்க வேண்டுமானால் அதைப் பெயர்த்து வேறு நல்ல இடத்தில் வைக்க வேண்டும்.

பல்லாவரத்தில் கூடியிருக்கும் பண்டிதர்களே, தமிழ் இனிமையானது, ஆகேபமில்லை. ஆனால் அது வளர்ச்சியடையவில்லை. குலை தள்ளவில்லை. மக்கட்கு நலன் அளிக்கவில்லை. அதை நீங்கள் நட்டிருக்கும் இடம் தீயது. ஜாதி மதம் மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய சுண்ணாம்புக் கற்கள் உள்ள தரையில் நட்டிருக்கிறீர்கள். அவ்விடத்தினின்று அதைப் பெயர்த்தெடுங்கள். வேறு பொது இடத்தில் நடுங்கள்! அப்போது தமிழ் தரையோடு தரையாய் ஒட்டிக் கொண்டிராமல் வளர்ச்சியடையும். குலை தள்ளும். பழம் தரும். மக்கள் நலன் அடைவார்கள்.

தமிழ் தற்கால நிலையில் இனிக்கிறதென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களா? வளர்ச்சியடையாமல் கல்லுப் பிள்ளையார் போலிருக்கும் தமிழ் வளர்ச்சியடைந்து வரும் மக்களுக்கு இனிமை தருவதெப்படி? சொல்லுங்கள்! தமிழ் இனிக்கவில்லையாதலால்தான் நீங்கள் அதை இனியது இனியது இனியது என்று எப்போது பார்த்தாலும் வேலையற்றுப்போய் உளறியவண்ணமிருக்கிறீர்கள். அது வளர்ச்சியடையாததால்தான், நீங்கள் பழைய விஷயத்தையே பணம்சம்பாதிக்கத்திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுகிறீர்கள். அது குலை தள்ளாததால்தான் நீங்கள் படித்ததாய்ச் சொல்லிக் கொண்டாலும் ஒன்றுமறியாத முட்டாள்கள் என்று பிறபாஷைச் சிறுவர்களால் இகழப்படுகிறீர்கள்.

நீங்கள் தமிழின் அதிகாரிகளாக ஆசைப்படுகிறீர்கள். சைவப் பெரியாராகவும் பிரியப்படுகிறீர்கள். சைவத்தோடு தமிழை ஒட்டிவிடுகிறீர்கள். அதனால் சைவரல்லாத பிற மதத்தார் உங்கள் சைவத்தை ஒச்சம் கோடாலி தமிழின் கிளைகளையும் குறைக்கின்றது. வைஷ்ணவத்துடன் தமிழ் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் வைஷ்ணவத்தை நோக்கிப் பிற மதத்தினர் கொட்டும் நெருப்பானது தமிழின் வேரிலும் படுகிறது. புத்த மதத்தை அறுக்கப் போகும் போது அதனோடு ஒட்டிய தமிழ் அறுபடுகிறது. மதங்களுக்கு அப்பால் தமிழ் இல்லாதபடி செய்த-செய்கிற தமிழ்ப் பண்டிதர்களே! தமிழுக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டிய முக்கிய வேலைகளில் ஒன்றாவது செய்ததுண்டா! மதநூல்களைப் புகைப்படம் பிடிப்பதுண்டு; வெளியிடுவதுண்டு.

மதத்தின் அப்புறத்தில்தான் விசால எண்ணங்கள், விரிந்த தத்துவங்கள், அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய திட்டங்கள், போகப் பொருள்களை விளைக்கும் நுட்பங்கள் உண்டு என்பதை நீங்கள் அறியவில்லையானால், உங்களை என்ன வென்று சொல்லுவது? தமிழை அரிக்க வந்த பல்வகைச் செல்லுப் பூச்சிகளே! இந்தியனாகிய மகம்மதியனும், இந்தியனாகிய கிறிஸ்தவனும் தமிழை வெறுக்க வைத்தது எது தெரியுமா? அதனோடு சம்பந்தப்படுத்தி வைத்திருந்த மதம். மதக்காரர்கள் மூலபலம் சண்டையிடுகிறவர்கள். அதற்குள்ளே சிக்கலாகிக் கிடக்கும் தமிழும் அழிந்து போகிறது. வளர்ச்சி அடைவது எப்படி?

புது இலக்கணம், புது இலக்கியங்கள், புதிய நிகண்டுகள், அகராதிகள், தமிழின் நடையில் ஓர் புதுத்திறன்! இவ்வரிசையில் எதிலாகிலும் உங்கள் கவனம் சென்றதுண்டா? இன்னும் யோசியுங்கள்.

—புதுவை முரசு, 16.2.1931

சீர்திருத்தக்காரர்களின் கஷ்டம்

உலகின் சீர்திருத்தத்தையொட்டியே உலக முன்னேற்றம் ஏற்படும். சீர்திருத்த முயற்சி இல்லாவிடினும் உலகம் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சீர்திருத்த மடைந்து கொண்டதான் போகும். உலகில் ஒருமூலை நன்னிலையில் இருப்பதை மற்றோர் மூலையிலுள்ள மக்கள் கண்டு தாமும் நன்னிலை அடைய வேண்டும் என்று எண்ணுமிடத்துச் சீர்திருத்தம் வேண்டப்படுகிறது. அப்படி வேண்டப்படும் சீர்திருத்தமானது முயற்சியற்ற நிலையில் தானே நடக்கும் என்று சுமமா இருப்பதில்லை. சிலர் முயன்று சீர்திருத்தத் துறை நோக்கி மக்களை விரைவுபடுத்துவார்கள். இவர் கட்டுச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்று பெயர்.

இன்றைய உலகில் சீர்திருத்த உணர்ச்சி மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அளவு இதற்குமுன் ஒருநாளும் இருந்த தில்லை. எங்கணும் சீர்திருத்த முயற்சியே தலைதாக்கி யுள்ளது. உலக மக்களின் இன்ப வாழ்வுக்குச் சீர்திருத்தமே அடிப்படை என்பதை அனைவரும் கண்டு கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் சீர்திருத்தவாதிகட்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூட, மற்ற துறைகளில் உழைப்பவர்க்கு ஏற்படுவதில்லை. இங்கு நுணுகி ஆராய வேண்டியது என்னவென்றால் பழைய வழக்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட மனிதன் அந்தப் பழக்கவழக்கத் திற்கு அப்புறப்பட்ட எவ்வகை இனிய முறைகளையும் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறான் என்பதே. பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா, துருக்கி, ஆப்கானிஸ்

தானம், இத்தாலி முதலிய எல்லாத் தேசங்களிலும் இந்நாள் ஏற்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்த இயக்கம் எல்லாவற்றிலும் இந்தியாவில் ஏற்பட்டிருக்கும் சுயமரியாதை இயக்கம் ஒன்றே இன்றைய இந்தியாவின் நிலைமைக்குப்பொருத்தமானது என்பது இந்தியாவின் நிலையை உள்ளூர் அறிந்த அகில அறிஞர்களின் அபிப்பிராயம். ஆயினும் மற்ற தேசங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்த இயக்கங்கட்கு அவ்வவ்விடங்களில் பொது மக்களால் ஏற்படும் எதிர்ப்பை விட இந்தியாவில் ஏற்பட்டுள்ள சீர்திருத்த இயக்கத்திற்கு இந்தியாவிலுள்ள எதிர்ப்புகள் மிக அதிகம். இந்தியர்களின் குருட்டுப் பிடிவாத இயல்பே இதற்குக் காரணமாகும். இதனால் தேச முற்போக்குத் தடைப்படுவதில் கொஞ்சமும் கவலை செலுத்துவதில்லை. இந்த முரட்டுப் பிடிவாதத்தால் தேச முற்போக்கை நாடி யுழைக்கும் தலைவர்கட்கு ஏற்படும் சிரமமும் கொஞ்சமன்று. அவர்கள் அதை வெளிக்காட்டிக் கொண்டால் மூட ஜனங்கள் தம்மை ஆதரிக்காமற் போய்விடுவார்கள் என்று சும்மா இருந்து விடுவார்கள். பழைய பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டு ஜீவிக்க இருக்கும் சுயநலக்காரருக்கோ இதனால் குஷால் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சீர்திருத்தக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் சீர்திருத்தவாதிகளைப் பற்றியும் கரடிவிடத் துவக்கி விடுகிறார்கள். அந்தக் கரடிகளை ஆதரிக்கவோ கபட மற்ற மக்கள் தாராளமாய் முன்வந்து விடுகிறார்கள். சுயமரியாதை இயக்கம் நன்று என்று ஒருவன் சொன்னால் சொன்னவனின் தகப்பனிடம் போய் என்ன உங்கள் பிள்ளை பறையனாய்ப் போய்விட்டானா என்று சொல்லிவிடுவது எதிரிகள் வேலைப்பாடு. நீ சீர்திருத்தம் சொல்லுவதாவது - நான் கேட்பதாவது என்பது இன்னும் சிலருடைய கேள்வி. எல்லாம் சரிதான்! கடவுள் இல்லை என்கிறார்கள். அதற்காகத்தான் சுயமரியாதைக் கொள்கை வேண்டாம் என்கிறேன் என்பது மற்றொருவகை ஏற்பாடு. சுயமரியாதையானது பெண்களை யெல்லாம் விபசாரிகளாகச் சொல்லுகிறது என்பது இன்னொருவரின் பிரசாரம். உம்! சுயமரியாதை சில பார்ப்பனர்களிடம்

ஏற்பட்ட விரோதத்தால் சிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது வேறு சிலரின் குதர்க்கம். சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஆராய்ச்சியில்லாதவர்கள் என்பது மற்றும் சிலரின் நிந்தை. புராண காலத்தவர்க்குத் தெரியாமல் இவர்கட்குத்தானா தெரிந்து விட்டது என்பது வேறு சிலரின் சாபம். சுயமரியாதைக்காரர் நாஸ்திகர்கள் என்பது இன்னும் சிலரின் கரடி. ஏதோ அநர்த்தகாலம் சம்பவித்து விட்டது. அதனால்தான் சுயமரியாதைக்காரர் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பது பின்னும் சிலரின் தப்பட்டி. நானும் ஒரு சுயமரியாதைக்காரன்தான். ஆனால் சுயமரியாதைக்கு நாடு இன்னும் பக்குவப்படவில்லை என்பது இன்னும் சிலரின் உடான். சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் இன்னவன் சொல்லுவதால் அதில் உண்மையிருக்க முடியாது என்பது இன்னும் சிலரின் கூச்சல். ஆகக்கூடி இன்னதை இன்னமாதிரி சொன்னால் கெடுத்துத் தொலைக்கலாம் என்பதற்குத் திட்டம் போடுவது தவிர தேசத்தின் நிலைமையோ முன்னேற்றத்தையோ ஒரு சிறிதும் எண்ணுவதில்லை. ஆயினும் நேற்றுச் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை எதிர்த்தவர்கள் இன்று ஆதரிப்பவராகிறார்கள் என்பது பொய்யா? இது பொய்யானால் இன்று இந்தியாவில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் சுயமரியாதைக்காரர்களாக மாறியதும் பொய்யாய் இருக்க வேண்டும். அறிவு இயக்கத்தின்முன் மூடப் பழக்க வழக்கம் நிற்கும் என்று நினைப்பவன் மோசம் போவான். யோசிக்காமல் இன்று சுயமரியாதைக் கொள்கையைத் தூஷிப்பவன் மறுநாளே தன்குற்றத்தை உணர்ந்து விடுவான். ஒன்றைத் தூஷிக்குமுன் யோசிக்க வேண்டும்.

புதுவை முரசு, 9-3-1931

K. S. பக், 16-17

முழக்கம்-1 ஒச்சு-18

